

Beseda asistenta SKŽ-ja

p. David Bresciani

Radostni post

Tretja številka Plamenov (od septembra sem) izide običajno v postnem času in zato se bom tudi tokrat ustavil ob pomenu in smislu posta.

Ko se sprašujemo o postu in postnem času, nam gre misel skorajda podzavestno k sklepom in odpovedim, ki naj bi jih v tem času izpolnjevali (to seveda, če nam post še kaj pomeni). Manj pa, se mi zdi, gledamo na postni čas kot na doživljanje, po možnosti skupno, vernih ljudi in torej Cerkve. Cerkev je namreč v svojem najbolj pristnem pomenu skupnost verujočih, zbranih v Kristusovem imenu, ki slavi Gospoda z obhajanjem svete evharistije, zakramentov, skupnega bogoslužja. Po sebi je post izrazito bogoslužno obdobje, znotraj katerega odpovedi, sklepi, samo postenje dobijo svoj pravi smisel. Seveda gre tudi za dobra dejanja do bližnjih, vendar tudi to *v Božjem imenu* in ne v svojem ali zgolj človeškem imenu. To je smisel in pomen posta, da se tega ponovno zavemo.

Res je, da izraz *v Božjem imenu* lahko površno razumemo in ga zlorabimo. Ne moremo namreč *v Božjem imenu* opravičevati vsega – tudi tega, kar ne gre. Smo pa vedno poklicani, da se naslonimo na Boga, ki vedno odpušča, če je seveda naša prošnja po odpuščanju iskrena in sad globokega spoznanja in kesanja. V svojem najbolj pristnem pomenu je izraz *v Božjem imenu* poln upanja, vere, odprtosti, veselja in hvaležnosti. Pomeni zavest, da nisem in da nismo sami in da nas Bog ne pušča razočaranih.

Postimo se torej *v Božjem imenu*, le v Bogu ima post nek smisel, nek namen, in le v Bogu ima značaj nekega časa, ki ni zaprt sam vase, ampak je odprt. Obratno pa bi lahko rekli za post, ki je le tostranske narave, ki ga prinese življenje samo na sebi z različnimi življenjskimi preizkušnjami, epidemijami, trpljenjem in tragedijami. Za ta post ne poznamo izhoda in ga pravzaprav tudi ni, razen če se odpremo Božjemu delovanju.

Mislím, da velja vsakíč spomniti, da križa na svet ni prinesel Jezus, kot tudi posta ne. Vse to je obstajalo že prej. Pokazal pa nam je, kako naprej z upanjem in zaupanjem kljub preizkušnjam in raznim križem, ki jih prinaša življenje. Prav zaradi tega Cerkev v postu ne žaluje, ampak zbrano moli in slavi Gospoda v drži in v tonu, ki je primeren za ta čas. Gre za čas, ki nas seveda spominja na Kristusovo trpljenje, ki pa želi v nas vzbuditi, kot smo že zgoraj omenili, zaupanje, vero, hvaležnost v Božje delo odrešenja. Bog, ki se za nas daruje v svojem Sinu, kar nas naredi bolj hvaležne in ponižne, obenem pa tudi bolj vesele in bolj zakoreninjene v Bogu.

Pravoslavna Cerkev govori o postnem času kot o *Velikem postu*, ki je bogoslužno zelo bogat čas. Lahko si predstavljamo, kako je Cerkev v svoji najbolj pristni drži vedno obhajala post kot čas bogate doživetne intenzivne priprave na veliko noč, ki je središče celega bogoslužnega leta in središče življenja Cerkve. Tako kot božič je tudi velika noč polna toplih barv in svetlobe; toplih in svežih barv obenem. In čeprav se lahko najdemo v mraku in temi, skupaj hodimo naproti tej svežini in toplini, ki nam jo prinaša sam Gospod in ki nam govori o novem življenju, o novem človeku, novem v svojem dostojanstvu, pogledu, doživljanju in smislu.

Zato v postnem in velikonočnem času ne podoživljamo trpljenja in veselja na človeški, ampak na nov način, ki je Kristusov in ki je edini, za katerega zanesljivo vemo, da je

resničen, ker je Kristus dal življenje za nas zaradi Očetove ljubezni in prav zaradi te ljubezni je življenje tudi prejel nazaj. To je temelj resničnosti: zagotovilo življenja in ne le dejstvo smrti. Ta nov način, ki je Kristusov, je Cerkev najbolj izrazila in podoživljala v svojem bogoslužnem in zakramentalnem življenju. Vzhodno izročilo na zelo lep in globok način govori o postu tudi kot o času radostnega žalovanja.

Gotovo nismo več v času, ko bi bogoslužno in zakramentalno življenje oblikovalo družbo in človeka. Zato pa je povabilo k bistvenemu in pristnemu v našem odnosu do Boga in naši osebni in skupni molitvi toliko bolj pomembno. Smo v času bistvenega, ko mora, kar je odveč, odpasti. To ne velja samo za postni čas, ampak na splošno v tem času glede vere in življenja Cerkve. In ko vse odpade in pridemo k bistvenemu, vse, kar je odpadlo in je bilo prej odveč, dobi nov pomen, nov smisel in novo luč in je prav zaradi tega tudi odrešeno. V Bogu se namreč nič ne izgubi, tudi las na naši glavi ne (Lk 21,18) in edino, kar je bistveno, je naše celostno odrešenje v Božji ljubezni.